

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 491/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Viktorom Križiakom, advokátska kancelária, Moyzesova 46, Košice, proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 50/2019 a jeho uzneseníu z 9. júla 2021 a postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tos 67/2021 a jeho uzneseníu z 3. augusta 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 50/2019 a jeho uznesením z 9. júla 2021 a porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tos 67/2021 a jeho uznesením z 3. augusta 2021. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a prikázať krajskému súdu

prepustiť ho z väzby na slobodu. Zároveň sťažovateľ požaduje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a uložiť okresnému súdu povinnosť uhradiť mu trovy právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je od mesiaca december 2018 trestne stíhaný pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona. Do väzby bol vzatý uznesením okresného súdu č. k. 5 Tp 1/2019 z 11. januára 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 8 Tpo 6/2019 zo 7. februára 2019 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

3. Uznesením č. k. 1 T 50/2019 z 9. júla 2021 okresný súd zamietol v poradí tretiu žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu podanú 24. mája 2021. Zároveň neprijal ako náhradu väzby písomný sľub sťažovateľa a väzbu nenahradil ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Krajský súd sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu uznesením č. k. 7 Tos 67/2021 z 3. augusta 2021 zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému postupu a uzneseniam okresného súdu, ako aj krajského súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej veľmi detailne uviedol nasledujúce:

5.1 V žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sťažovateľ argumentoval tým, že dôvody väzby boli vzhľadom na plynutie času, ako aj všetky okolnosti prípadu neopodstatnené, nenáležitú, nedôvodné, a teda neexistujúce. Ďalšie trvanie svojej väzby považoval za účelové, a to vzhľadom na prezumpciu nevinu, jeho doterajšiu bezúhonnosť, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní už bol vypočutý. Podľa jeho názoru väzba v tom čase už nemala preventívny, ale rýdzo represívny charakter.

5.2 V súvislosti s podanou žiadosťou sťažovateľ dodatočne 24. júna 2021 ponúkol ako náhradu väzby písomný sľub spolu s potvrdením o poskytnutí mu bývania inou osobou, ktoré malo byť zárukou, že sa bude zdržiavať na konkrétnej známej adrese.

5.3 Vo svojej žiadosti ďalej (opakovane) poukázal na nedôvodnosť jeho trestného stíhania, teda spochybnil materiálnu stránku väzby. Zdôraznil, že skutky opísané v obžalobe nenapĺňajú obligatórne znaky obzvlášť závažného zločinu podvodu v zmysle § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona, pretože trestného činu podvodu sa pri zmluve o pôžičke možno dopustiť len vtedy, ak páchatel už v čase uzatvárania zmluvy o pôžičke vedel, že peniaze nevráti. Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje, aby páchatel už v čase pôžičky konal v úmysle peniaze nevrátiť vôbec alebo v dohodnutej lehote, prípadne konal s vedomím, že peniaze nebude môcť v lehote vrátiť a že tým uvádza veriteľa do omylu. Sťažovateľ však jednotlivé pôžičky veriteľom dlhodobo a pravidelne splácal.

5.4 K väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sťažovateľ v žiadosti poznamenal, že tento je už po 30 mesiacoch vykonanej väzby neudržateľný aj s poukazom na prezumpciu nevinu, bezúhonnosť a nedôvodnosť trestného stíhania. Nebezpečenstvo úteku nemôže vyplývať len z jednej skutočnosti, ako napríklad výšky hroziaceho trestu, ale musí byť

založené na súhrne okolností vrátane konkrétnej pretrvávajúcej a po celý čas existujúcej skutočnosti týkajúcej sa osoby páchatel'a.

5.5 V súvislosti s väzbou podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ uviedol, že dôvody preventívnej väzby sú neaplikovateľné, keďže posledný skutok kladený mu za vinu je datovaný do prvej polovice roku 2016.

5.6 V žiadosti poukázal aj na svoj nepriaznivý zdravotný stav. Rovnako zdôraznil, že ostatné hlavné pojednávanie bolo vykonané 23. októbra 2020, čo je vo väzobnej trestnej veci neudržateľné.

5.7 Napriek takejto vyčerpávajúcej argumentácii okresný súd žiadosť sťažovateľ'a o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. Zároveň okresný súd neprijal ako náhradu väzby písomný sľub a väzbu nenahradil ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

5.8 Proti rozhodnutiu okresného súdu podal riadny opravný prostriedok, v ktorom namietal chybnosť, nenáležitosť a neprimeranosť prvostupňového rozhodnutia. Konanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu trvalo na okresnom súde neprimerane dlhú dobu (84 dní) a pri rozhodovaní mali byť porušené procesnoprávne predpisy. Zároveň zvýraznil, že predtým sa v jeho väzobnej veci osem mesiacov nevykonalo hlavné pojednávanie.

5.9 Sťažovateľ považoval za nepochopiteľné, že po takom dlhom čase trvania väzby súdy nepristúpili k žiadnej modifikácii dôvodov väzby. Odôvodňovanie väzobných rozhodnutí sa už niekoľkokrát a systematicky opakovalo. Účelové spochybňovanie sťažovateľ'om predkladaných vyhlásení, potvrdení a samotné úvahy súdu, ktoré boli poznačené prejudikovaním jeho viny už v tomto štádiu konania, bolo len evidentným prejavom zaujatosti a negatívneho postoja prvostupňového súdu proti jeho osobe. Obsah väzobného rozhodnutia okresného súdu bol zároveň výrazne poznačený porušením práva na rešpektovanie prezumpcie neviny.

5.10 Argumenty prvostupňového súdu k pretrvávaniu tzv. útekovej väzby boli podľa sťažovateľ'a v tom čase, po tridsiatich mesiacoch plynutia väzby, absolútne neudržateľné. Uviedol okresnému súdu adresu, na ktorej by sa po prepustení na slobodu zdržiaval, avšak ako uvádza, okresný súd takýto poskytnutý prísľub účelovo dehonestoval a hľadal iba neexistujúce argumenty, ako spochybniť prísľub bývania. Sťažovateľ je presvedčený, že jeho právo na osobnú slobodu bolo súdom prvého stupňa degradované do formálnych podmienok, ktorých naplnenie zákon ani nepredpokladá.

5.11 V sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ tvrdil, že každý z veriteľ'ov mu požičiaval peňažné prostriedky dobrovoľne, nenútene, podmienenčne, častokrát iniciatívne a z ich pohľadu zisťne, sofistikovane a premyslene. Medzi ním ako dlžníkom a jednotlivými veriteľ'mi vždy vznikol dobrovoľný a súkromnoprávny vzťah. Sťažovateľ preto celú záležitosť vníma tak, že v jeho veci trestné právo evidentne supluje inštitúty civilného práva.

5.12 Sťažovateľ opätovne poukázal na neexistenciu dôvodu tzv. preventívnej väzby, pretože skutky, ktoré sú mu kladené za vinu, sa stali pred piatimi rokmi a odvtedy nebola zistená žiadna jeho protiprávna aktivita.

5.13 Zopakoval tiež, že znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu naplnené v jeho prípade neboli. Podľa jeho názoru absentovala subjektívna stránka označeného trestného činu.

5.14 Sťažovateľ napokon nesúhlasil ani s ustálením výšky škody spôsobenej trestným činom, ktorá bola podľa neho zjavne nesprávne nadkvalifikovaná.

5.15 Ani krajský súd však dôvody uvádzané sťažovateľom v riadnom opravnom prostriedku neakceptoval a jeho sťažnosť zamietol. Sťažovateľ odôvodnenie nadriadeného súdu označil za účelové, nepochopiteľné a pre posúdenie opodstatnenosti väzobných dôvodov neakceptovateľné.

5.16 Podľa názoru sťažovateľa namiesto toho, aby krajský súd konštatoval objektívne existujúce viaceré, sťažovateľom vytykané pochybenia v konaní okresného súdu, namiesto toho, aby bola okresnému súdu prísne pripomenutá pasivita a dlhé rozhodovanie o jeho žiadosti, namiesto toho, aby sťažnostný súd vytkol okresnému súdu nekonanie hlavného pojednávania vo väzobnej veci viac ako 7 mesiacov, sa krajský súd podľa sťažovateľa v rozhodnutí v podstate iba znížil na nepatričné, objektívne nepodložené a nepravdivé dehonestovanie konania jeho obhajcu. Záver rozhodnutia krajského súdu je pre sťažovateľa nepochopiteľný, nenáležitý a neobjektívny a navyše je jeho rozhodnutie faktickým konštatovaním o vine sťažovateľa bez toho, aby bola rešpektovaná jemu zaručená prezumpcia nevinu.

5.17 Sťažovateľ zhrnul, že ak sa vo väzobnej veci nekonalo hlavné pojednávanie 233 dní a ak rozhodovanie o žiadosti o prepustenie trvalo celkovo 84 dní, nie je takýto stav možné nijako ospravedlňovať. Počas tejto doby navyše nemohol podať novú žiadosť o prepustenie z väzby.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom Okresného súdu Košice II – uznesením senátu Okresného súdu Košice II sp. zn. 1 T 50/2019 z 9. júla 2020 boli porušené jeho základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci v primeranej lehote obsiahnuté v čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základné právo na rešpektovanie princípu prezumpcie nevinu obsiahnuté v čl. 50 ods. 2 ústavy a že postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach – uznesením senátu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 Tos 67/2021 z 3. augusta 2021 boli porušené jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie, právo na súdnu ochranu, základné právo na účinný opravný prostriedok obsiahnuté v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a základné právo na rešpektovanie princípu prezumpcie nevinu obsiahnuté v čl. 50 ods. 2 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 50/2019 a jeho uznesením z 9. júla 2021 a porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tos 67/2021 a jeho uznesením z 3. augusta 2021, ku ktorému malo dôjsť postupmi a rozhodnutiami všeobecných súdov v súvislosti s konaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, keď o jej pokračovaní rozhodli napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľa absentovali jej materiálne dôvody. Zároveň sťažovateľ vytyka postupu konajúcich súdov neprimeranú dĺžku trvania rozhodovania o jeho osobnej slobode na základe jeho žiadosti, ako aj nečinnosť (nenariadenie ďalšieho termínu hlavného pojednávania) o merite trestného konania.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

8. Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda tou časťou ústavnej sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

9. Slovom sťažovateľa podaná ústavná sťažnosť smeruje proti konaniu, postupu, rozhodnutiu, resp. zásahu okresného súdu pri vydaní rozhodnutia sp. zn. 1 T 50/2019 z 9. júla 2021, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby z 24. mája 2021, a proti konaniu, postupu, rozhodnutiu, resp. zásahu krajského súdu, ktorý uznesením sp. zn. 7 Tos 67/2021 z 3. augusta 2021 zamietol sťažnosť sťažovateľa z 23. júla 2021 proti rozhodnutiu okresného súdu.

10. Je teda nepochybné, že sťažovateľ namieta ním označené základné práva podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru v súvislosti s konaním a rozhodnutiami o jeho osobnej slobode.

11. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). O nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorého porušenie sa namieta, pôjde predovšetkým vtedy, ak ide o také základné právo alebo slobodu, ktoré nie je *ratione materiae* aplikovateľné na posudzovanú vec.

12. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 113/05, II. ÚS 151/09, II. ÚS 311/2013, IV. ÚS 444/2013, IV. ÚS 444/2013), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality, a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane

práva na súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

13. Obdobne vo vzťahu k namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu a postupmi, ktoré predchádzali ich vydaniu, ústavný súd zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľný v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste – resp. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza z rešpektovania rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom (čl. 5 ods. 1 dohovoru), pričom súčasťou záruk vyvoditeľných z čl. 5 dohovoru je aj ochrana práva jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným prieskumom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), ako aj ochrana práva jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru); k uvedenému pozri napr. *Khudoyorov v. Rusko*, č. 6847/02, rozsudok ESLP z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; *Öcalan v. Turecko*, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; *Khudobin v. Rusko*, č. 59696/00, rozsudok ESLP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

14. Obdobný záver platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, prípadne práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s dĺžkou trvania rozhodovania o osobnej slobode sťažovateľa okresným súdom, pretože aj právo na urýchlené preskúmanie dôvodnosti väzby je obsiahnuté v čl. 17 ústavy a v čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré (ustanovenia) sú v pomere špeciality k čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 224/03, III. ÚS 227/03, I. ÚS 34/04, III. ÚS 149/04, I. ÚS 315/2010).

15. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie označených práv (podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v súvislosti s tým, že okresný súd nepostupoval v trestnom konaní (t. j. v merite – o vine a treste) s osobitnou starostlivosťou a urýchlením v čase, keď sťažovateľ bol (a stále je) vo väzbe, a pritom túto okolnosť všeobecné súdy neskúmali a nezohľadnili v konaní o jeho osobnej slobode, potom ústavný súd k tomu uvádza, že ani na tento prípad sa sťažovateľom namietané články ústavy, listiny a dohovoru vecne nevzťahujú. Opäť ide o situáciu, ktorú možno ústavnou sťažnosťou namietat' a následne ústavným súdom preskúmať skrz ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru (II. ÚS 55/98, IV. ÚS 431/2020, IV. ÚS 508/2020).

16. Ústavný súd vo svojej judikatúre uvádza, že v rámci práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

17. Ustanovenie čl. 17 ods. 2 ústavy obsahuje pri väzbe také práva, akými sú právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou (m. m. III. ÚS 7/00, I. ÚS 34/04).

18. A je to aj ustanovenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktoré zaručuje právo na primeranú dĺžku väzby vo vzťahu k trestnému konaniu vo veci samej. V zmysle tohto ustanovenia väzba môže trvať len po dobu, po ktorú je skutočne nevyhnutná pre dosiahnutie účelu trestného konania. Nesmie teda dôjsť k situácii, keď by osoba, ktorá je až do vynesenia odsudzujúceho rozsudku považovaná za nevinnú, niesla za okolností daného prípadu väčšiu obeť, než od nej bolo možné rozumne očakávať (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968, č. 2122/64, bod 4).

19. Sťažovateľ porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a rovnako porušenie práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru vo svojej aktuálnej ústavnej sťažnosti nenamietal.

20. Ústavný súd tak z dôvodu absencie akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom okresného súdu a krajského súdu, príp. ich rozhodnutiami a označenými článkami ústavy (čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2), listiny (čl. 38 ods. 2) a dohovoru (čl. 6 ods. 1) ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2. K namietanému porušeniu práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru

21. Zo sťažovateľom presne definovaného konkrétneho návrhu na rozhodnutie jednoznačne vyplýva, že porušenie práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru namietal výlučne vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu okresného súdu.

22. Pokiaľ ide o okresnému súdu vytýkané porušenie označeného ustanovenia dohovoru z dôvodu sťažovateľom tvrdenej neopodstatnenosti a nedôvodnosti jeho väzby pre neexistenciu jej dôvodov, pre nedostatok jej materiálnych podmienok (skutky nenapĺňali všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu), ako aj z dôvodu ďalších sťažovateľom uvádzaných nedostatkov prvostupňového rozhodnutia (vrátane tých, ktoré viedli k nenahradeniu väzby), ústavný súd poznamenáva, že tak samotné rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj postup predchádzajúci jeho vydaniu bol na základe riadneho opravného prostriedku (sťažnosti) oprávnený a povinný preskúmať nadriadený, teda krajský súd, ktorý v prípade zistenia neprípustného zásahu okresného súdu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa bol povinný týmto poskytnúť v rámci svojej právomoci adekvátnu ochranu.

23. Tento záver rezultuje z toho, že systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa označeného postupu a rozhodnutia okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút sťažnosti (ako riadneho opravného prostriedku) poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom sťažnosti, ktoré aj využil. Ochrana jeho základným právam zaručeným ústavou a listinou a právam zaručeným dohovorom a paktom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti postupu a konečnému rozhodnutiu okresného súdu o vine a treste sťažovateľa.

24. Preto, vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti postupu a rozhodnutiu okresného súdu) už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

25. Konanie a rozhodnutie krajského súdu vo vzťahu k porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru sťažovateľ ústavne relevantným spôsobom nenapadol. V navrhovanom petite totiž chýba požiadavka sťažovateľa vysloviť porušenie práva na slobodu a bezpečnosť postupom alebo rozhodnutím krajského súdu. Táto skutočnosť spôsobila, že ústavný súd postup a rozhodnutie krajského súdu z hľadiska záruk upravených čl. 5 ods. 4 dohovoru nepreskúmal.

26. Vzhľadom na tieto okolnosti jedinou relevantnou námietkou, ktorú prináležalo ústavnému súdu preskúmať, bolo namietané porušenie práva na urýchlené rozhodnutie o väzbe podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu.

27. Podľa judikatúry ESĽP väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „*speedily*“ a francúzsky výraz „*bref délai*“ (v slovenskom preklade „*urýchlene*“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, bod 21, Neumeister z roku 1968, A-8, bod 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, bod 55).

28. Čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (rozsudky ESLP vo veci Rehbock proti Slovinsku z 28. 11. 2000, Vodeničarov proti Slovenskej republike z 21. 12. 2000, § 33 – § 36).

29. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou (v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenu rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru) uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03).

30. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa so svojou žiadosťou o prepustenie z väzby na slobodu obrátil na okresný súd 25. mája 2021. Okresný súd túto prerokoval na hlavnom pojednávaní 16. júna 2021 v neprítomnosti sťažovateľa, ktorý o takýto postup výslovne požiadal, keďže v tom čase bol hospitalizovaný. Na pojednávaní obhajca sťažovateľa uviedol, že sťažovateľ by v prípade jeho prepustenia na slobodu býval na konkrétnej adrese v meste ██████, v byte, o ktorý sa „stará ██████ a ktorý je vo vlastníctve jeho matky“. Náklady spojené s týmto bytom by znášal ██████ a sťažovateľ by byt užíval na základe neformálnych kamarátskych vzťahov. Súd prvého stupňa z dôvodu tohto návrhu predloženého obhajcom sťažovateľa na hlavnom pojednávaní 16. júna 2021 o žiadosti z 25. mája 2021 nerozhodol, ale uložil obhajcovi predložiť nájomnú zmluvu medzi vlastníkom predmetného bytu a sťažovateľom a čestné prehlásenie vlastníka bytu týkajúce sa užívateľských práv k tomuto bytu, zvažujúc v prípade prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu jeho monitorovanie technickým prostriedkom, tiež uloženie primeraných obmedzení a povinností, plnenie ktorých by kontroloval probačný a mediačný úradník.

31. Obhajca sťažovateľa 24. júna 2021 predložil okresnému súdu „Potvrdenie o poskytnutí bývania“, v ktorom ██████ ako osoba disponujúca dotknutým bytom potvrdil, že v prípade prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu mu poskytne bývanie v tomto byte.

32. Okresný súd označené „potvrdenie“ nepovažoval za listinu, ktorú mal obhajca v zmysle jemu uloženej povinnosti pre účely konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zabezpečiť, preto vyzval obhajcu na doplnenie potrebných podkladov. Obhajca sa však vyjadril, že požadované listiny zabezpečiť nevie.

33. Spolu s „potvrdením“ obhajca predložil písomný sľub sťažovateľa, z obsahu ktorého malo vyplývať, že by sa v prípade svojho prepustenia z väzby zdržiaval na známej adrese, prípadnú zmenu pobytu by súdu bezodkladne oznámil, na slobode by viedol riadny život, nepáchal by trestnú činnosť, zamestnal by sa a plnil všetky povinnosti a dodržiaval obmedzenia, ktoré by mu súd prípadne uložil.

34. Okresný súd, berúc na zreteľ, že o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu je v zmysle zákona potrebné bezodkladne rozhodnúť a obhajca sťažovateľa čerpal v rozhodnom období dovolenku, ustanovil sťažovateľovi 1. júla 2021 náhradného obhajcu, ktorý zastupoval záujmy sťažovateľa

pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu na verejnom zasadnutí 9. júla 2021, ktoré bolo na žiadosť sťažovateľa vykonané v jeho neprítomnosti.

35. K písomnému vypracovaniu uznesenia z 9. júla 2021, ktorým bolo rozhodnuté o žiadosti sťažovateľa, došlo 15. júla 2021 a jeho doručeniu sťažovateľovi 16. júla 2021 (náhradnému obhajcovi bolo rozhodnutie doručené 21. júla 2021).

36. Z uvedeného chronologického prehľadu vyplýva, že od podania žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu po doručenie prvostupňového rozhodnutia sťažovateľovi uplynulo 52 dní, teda viac ako inak akceptovateľných 30 dní (na jednom stupni), čo by *prima facie* mohlo signalizovať neprípustný zásah do osobnej slobody sťažovateľa.

37. Z judikatúry ústavného súdu, ako aj z judikatúry ESLP však vyplýva, že pri posudzovaní rýchlosti konania o osobnej slobode (o väzbe) je potrebné stále prihliadať na konkrétne okolnosti toho-ktorého jednotlivého prípadu. Je len ťažko predstaviteľné stanovenie striktnnej paušálnej lehoty, v rámci ktorej sa má o väzbe rozhodnúť, pretože za určitých okolností by to mohlo byť v neprospech samotnej osoby, o osobnej slobode ktorej sa koná. Nemožno vylúčiť situácie, keď okolnosti trestnej veci neumožnia objektívne, zodpovedne a spravodlivo posúdiť potrebu zbaviť osobu slobody vo vopred učenej lehote (pozri napr. I ÚS 254/2021).

38. Pre posúdenie ústavnej sťažnosti na predbežnom prerokovaní teda nepostačuje aritmetické určenie dĺžky konania, dokonca ani doba, ktorá sa na prvý pohľad javí ako neprimeraná, nevyučuje zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ak sú tu konkrétne okolnosti, ktoré relevantne odôvodňujú zistený „prietah“, a celková doba konania do právoplatného rozhodnutia, resp. doručenia rozhodnutia nie je neprimeraná a aj iné okolnosti nasvedčujú, že namietaný zásah do základného práva sťažovateľa nedosahuje intenzitu jeho porušenia (IV. ÚS 660/2013).

39. Napokon aj ESLP vo svojej judikatúre akceptoval súladnosť rozhodovania o väzbe aj v prípadoch, keď toto trvalo dlhšiu dobu, samozrejme, s prihliadnutím na okolnosti daného konkrétneho prípadu, napr. *Letellier c. Francúzsko*, rozhodnutie z 26. júna 1991, *Annuaire*, č. 207 – konanie trvalo takmer jeden a pol roka; *Navarra c. Francúzsko*, rozhodnutie z 23. novembra 1993, *Annuaire*, č. 273-B – kasačné konanie trvalo sedem mesiacov.

40. Ústavný súd preto aj v tomto prípade prihliadal na konkrétne okolnosti, ktoré rozhodovanie o väzbe sťažovateľa sprevádzali.

41. Z už uvedeného vyplýva, že okresný súd mal v úmysle o žiadosti sťažovateľa rozhodnúť na 22. deň (16. júna 2021) od jej doručenia, avšak z dôvodu na strane sťažovateľa (jeho obhajcu) tak urobil až na 45. deň (9. júla 2021) a rozhodnutie doručil po ďalších 7 dňoch. Napriek tomu, že obdobie, počas ktorého okresný súd rozhodoval o žiadosti sťažovateľa na prvom stupni, počtom dní presahuje jeden mesiac, ústavný súd s prihliadnutím na okolnosť potreby doplnenia návrhu o rozhodné skutočnosti, t. j. o doklady umožňujúce rozhodnúť o nahradení väzby, ktoré ale obhajca sťažovateľa v potrebnej lehote a forme nezabezpečil, a následne vzniknutú potrebu ustanovenia náhradného obhajcu z dôvodu čerpania dovolenky obhajcom, teda zjavne z dôvodov na strane sťažovateľa (resp. jeho obhajcu), ktoré rozhodne nemožno pripísať na vrub konajúcemu okresnému súdu a ktoré pôvodom a časom ich vzniku (na pojednávaní, na ktorom sa v podstate už o žiadosti konalo) a svojou podstatou jednoznačne ospravedlňujú celkovú dobu trvania rozhodovania o väzbe sťažovateľa, túto lehotu nevyhodnotil ako takú, dôsledkom ktorej by bolo okresným súdom

porušené právo sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť spočívajúce v urýchlennom rozhodnutí o osobnej slobode podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Práve naopak, okresný súd s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol v adekvátnej, ústavne akceptovateľnej lehote.

42. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy

43. Porušenie prezumpcie nevinu sťažovateľ videl v tom, že z obsahu tak rozhodnutia okresného súdu, ako aj krajského súdu má vyplývať faktické konštatovanie jeho viny.

44. Ústavný súd názor sťažovateľa v tomto ohľade nezdieľa. Nezistil totiž, aby konajúce všeobecné súdy v okolnostiach daného prípadu svojou argumentáciou prejedikovali rozhodnutie vo veci samej, a tak prelomili zásadu prezumpcie nevinu sťažovateľa, podľa ktorej každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne III. ÚS 1/2011).

45. Princíp prezumpcie nevinu je porušený najmä akýmkoľvek súdnym rozhodnutím, ktoré vyjadruje presvedčenie, že určitá osoba je vinná z trestného činu bez toho, aby jej vina bola preukázaná zákonným spôsobom. Za porušenie princípu prezumpcie nevinu treba považovať, ak súd dáva verejne najavo, že zastáva názor, že osoba je páchatelom a považuje ho za vopred odsúdeného (III. ÚS 410/08).

46. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že k porušeniu prezumpcie nevinu dôjde, ak výroky príslušnej úradnej osoby, ktoré sa týkajú osoby obvinenej z trestného činu, odrážajú alebo vyjadrujú názor, že je vinná, a to ešte pred tým, ako bola jej vina preukázaná v súlade so zákonom (pozri rozsudok *Daktaras v. Litva* z 10. 10. 2000). Súčasne EŠLP zdôraznil, že treba robiť rozdiel medzi výrokmi, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná, a výrokmi, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia („*a state of suspicion*“). Prvé porušujú prezumpciu nevinu, zatiaľ čo druhé boli považované za prijateľné alebo bezchybné („*unobjectionable*“) v rôznych situáciách posudzovaných EŠLP (pozri napr. rozsudky *Lutz v. Nemecko* z 25. 8. 1987, *Englert v. Nemecko* z 25. 8. 1987, *Leutscher v. Holandsko* z 26. 3. 1996).

47. Ústavný súd je toho názoru, že formulácia odôvodnenia potreby ponechania sťažovateľa vo väzbe krajským súdom, ako aj okresným súdom je založená na dôvodných, resp. prirodzených a logických predpokladoch určitých (súdom uvedených) skutočností, t. j. neprejedikovala vinu sťažovateľa zo spáchania stíhaného skutku. Okresný súd v tejto súvislosti dôvodil takto: „*doposiaľ vykonané dôkazy svedčia skôr v neprospech obžalovaného, preukazujú, že predmetné skutky boli spáchané, vykazujú znaky pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona a sú zároveň dôvody na podozrenie, že ich spáchal obžalovaný.*“ Rovnako právne úvahy krajského súdu neprekročili rámec hodnotiaceho úsudku vyjadreného v rovine určitej miery pravdepodobnosti a založeného na zhodnotení vo veci

vykonaného dokazovania a konštatovaných skutkových a iných zistení potrebných pre zdôvodnenie pretrvávajúceho podozrenia z trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi za vinu. V súhrne hodnotiace úvahy krajského súdu smerovali len k zisteniu, či pretrváva podozrenie z trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi za vinu a či je aktuálny dôvod útekovvej a preventívnej väzby. Jeho úvahy posudzované v ich funkčnom komplexe sú vyjadrené v rovine miery rozumnej pravdepodobnosti a z pohľadu ústavného súdu nimi krajský súd (tak ako ani okresný súd) neprekročil hranicu ich ústavnej akceptovateľnosti v konfrontácii s princípom prezumpcie neviny. Preto možno považovať odôvodnenie krajského súdu a rovnako tak okresného súdu za ústavne konformné a zlučiteľné s obsahom garancií poskytovaných čl. 50 ods. 2 ústavy.

48. Z tohto dôvodu bolo potrebné ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.4. K namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru:

49. Z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby právo akcesorickej (druhotnej alebo sekundárnej) povahy na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Ústavný súd odkazuje aj na judikatúru ESĽP, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013).

50. Sťažovateľ v predmetnej veci okrem porušenia čl. 13 dohovoru namietal porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý ale *ratione materiae* nemožno aplikovať, a tiež porušenie práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorého porušenie ústavný súd nezistil. Obdobne sťažovateľove námietky týkajúce sa ďalších základných práv podľa ústavy a listiny posúdil ústavný súd ako zjavne neopodstatnené, nezostalo tak žiadne právo, v spojení s ktorým mohol sťažovateľ namietat porušenie čl. 13 dohovoru.

51. Napadnutým uznesením krajského súdu preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 13 dohovoru. V tomto kontexte je potrebné tiež uviesť, že sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu z 9. júla 2021 podal sťažnosť podľa Trestného poriadku, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, pritom vecne preskúmal námietky sťažovateľa. Skutočnosť, že proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší opravný prostriedok, nemôže predstavovať porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru. Slovenská republika nemusí mať v súvislosti s dohovorom tretiu inštanciu trestného súdnictva (pri rozhodovaní o vine a treste; porovnaj m. m. I. ÚS 470/2014), pričom nepochybne tento právny názor možno aplikovať aj na rozhodovanie o väzbe.

52. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

53. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu